

[Indenrigsministeren]

det er vigtigt, at vi diskuterer udlændingspørgsmålene præcis lige så åbent, som vi diskuterer alle andre politiske problemer, og at svarene gives med præcis den samme nuancerighed som den, vi både kræver af os selv og af hinanden, når vi diskuterer andre politiske emner. Og det er den nuancerighed, som Fremskridtspartiet i sit oplæg forsøger at afskære.

Poul Erik Dyrlund (S):

I folketingssamlingen 1991-92, altså forud for folkeafstemningen den 2. juni, behandlede Folketinget det samme forslag – med det resultat, at kun Fremskridtspartiets medlemmer af Folketinget stemte for forslaget; alle andre var imod forslaget. Nu er vi så i gang igen. Hvordan forslaget vil blive modtaget denne gang, vil denne førstebehandling afsløre.

I Socialdemokratiet er vi af den opfattelse, at der ikke er sket noget siden den 26. februar 1992, hvor vi sidst behandlede et sådant forslag. Der er ikke sket noget, der kan få Socialdemokratiet til at ændre sin stilling til forslaget. Vi er imod forslaget; det var vi også dengang. Vi har tidligere fremført en række argumenter for, hvorfor vi er imod. Så det vil jeg ikke trætte Folketinget med. Jeg vil begrænse mig til at erklære mig enig i de synspunkter, som indenrigsministeren for et øjeblik siden fremførte vedrørende forslaget. Dem føler vi os i Socialdemokratiet dækket godt ind af.

Helge Adam Møller (KF):

Det Konservative Folkeparti er enig med de medlemmer af Folketinget og den del af befolkningen, som finder, at der er behov for ændringer og stramninger i den danske udlændingepolitik. Men de ændringer og stramninger får vi jo kun gennemført, hvis der kan skaffes et flertal for dem i Folketinget – enten før eller efter et kommende valg.

Vi mener ikke, at en folkeafstemning om Danmarks udlændingepolitik er et egnet eller hensigtsmæssigt instrument til at få gennemført den nødvendige lovændring og til at sikre den nødvendige sammenhæng i den meget komplicerede udlændingelovgivning.

De seks temaer, som Fremskridtspartiet foreslår at der afholdes folkeafstemning om, omhandler jo kun en del af den samlede udlændingepolitik, og spørgsmålet må naturligvis

være – hvis en folkeafstemning gennemføres og et resultat opnås – om man så ikke står tilbage med et resultat, som ikke kan bruges til noget i Folketinget.

Det, at det ikke kan bruges til noget, hænger sammen med, at et folkeflertal ved en afstemning meget vel kan vejlede Folketinget om, at betingelserne for eksempelvis opnåelse af dansk indfødsret bør skærpes – det er et af de seks temaer – men at det naturlige spørgsmål fra Folketinget så må blive: *Hvordan* skal betingelserne skærpes? Og her er der jo utallige muligheder, ja i snesevis af forskellige måder, hvorpå man kan skærpe disse krav. Men alt dette giver folkeafstemningen jo ikke noget som helst svar på; man kan kun svare ja eller nej til, om de skal skærpes.

I øjeblikket er det sådan, at en udlænding, der er straffet med fængsel i f.eks. en måned, ikke har mulighed for at blive dansk statsborger før tidligst 5 år efter, at han eller hun har begået lovovertrædelsen. Folketinget kunne så sige: Denne frist hæver vi nu til 5½ år. Dermed har man opfyldt det, som folkeafstemningen gav anledning til: Man har skærpet reglerne. Men den skærpelse synes vi konservative slet ikke er vidtgående nok, og det tror jeg for øvrigt heller ikke forslagsstillerne gør. Og vi vil altså stadig væk være i den situation, at det er et flertal i Folketinget, der skal vedtage, hvordan reglerne skal være på området.

Nøjagtig de samme betænkeligheder og usikkerhedsmomenter viser sig ved afstemningstemaet: Udlændinges retskrav på familiesammenføringer. Ifølge forslaget skal det lægges ud til afstemning, om retskravet skal begrænses eller ej. Det Konservative Folkeparti mener klart, at det skal begrænses. Men igen må vi konstatere, at denne begrænsning kan ske på tyve, tredive eller måske fyrre forskellige måder, og en eventuel folkeafstemning vil altså på ingen måde give anvisning på, hvilken af de mange forskellige måder der bør vedtages.

Så er vi fremme ved problemets kerne, nemlig spørgsmålet, om den danske udlændingepolitik og udlændingelovgivning i det hele taget er et område, som er egnet til at afholde folkeafstemning om. Det er det efter min opfattelse ikke. Udlændingelovgivningen er kompliceret og har utrolig mange nuancer, mange facetter, og jeg mener ikke, det kan være an-